

Föstudaginn 19. apríl 1996.

Nr. 123/1996.

Jón Einar Jakobsson

(sjálfur)

gegn

Þrotabúi Mótvægis hf.

(Brynjólfur Kjartansson hrl.)

Kærumál. Gjaldþrotaskipti. Hlutfélög. Tómlæti.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Markús Sigurbjörnsson, Arnljótur Björnsson og Gunnlaugur Claessen.

Sóknaraðili skaut málinu til Hæstaréttar með kæru 12. mars 1996, sem barst réttinum ásamt kærumálgögnum 26. sama mánaðar. Kærður er úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur 28. febrúar 1996, þar sem hafnað er viðurkenningu á kröfum sóknaraðila og Bárðar Halldórssonar á hendur varnaraðila. Kæruheimild er í 179. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o. fl. Sóknaraðili krefst þess, að viðurkennd verði krafa hans í Þrotabúi Mótvægis hf., að fjárhæð 300.000 krónur, með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 5. júlí til 30. desember 1993, svo og, að viðurkennt verði, að krafan standi aðallega utan skuldaraðar samkvæmt 109. gr. laga nr. 21/1991, en til vara aftar í réttindaröð. Þá krefst sóknaraðili málskostnaðar í héraði og kærumálskostnaðar.

Varnaraðili krefst staðfestingar hins kærða úrskurðar og kærumálskostnaðar.

Fyrir héraðsdómi átti áðurnefndur Bárður Halldórsson samlagsaðild með sóknaraðila um kröfu, sem var sama efnis og fyrrgreind krafa hans. Hefur Bárður ekki skotið hinum kærða úrskurði til Hæstaréttar fyrir sitt leyti.

Í málinu leitar sóknaraðili riftunar á kaupum sínum á hlutabréfum í Mótvægi hf. fyrir 300.000 krónur, en þau kaup komust á vegna hlutafjárukningar í félaginu, sem var ákveðin 14. apríl 1993. Greiddu sóknaraðili og Bárður Halldórsson fyrir hlutafjárkaup sín í einu lagi með skuldabréfi, að fjárhæð 600.000 krónur, út gefnu 18. júlí 1993 af sóknaraðila og með sjálfskuldarábyrgð Bárðar.

Með vísan til forsendna hins kærða úrskurðar verður ekki fallist á

það með sóknaraðila, að hlutafjárkaup hans séu ógildanleg vegna brostinna forsendna eða rangra upplýsinga, sem hann kveður forráðamenn Mót-vægis hf. hafa veitt sér í tengslum við umrædda hlutafjárukningu.

Eins og greinir í hinum kærða úrskurði, varð í ýmsum atriðum misbrestur við undirbúning umræddrar hlutafjárukningar í Mót-vægi hf. á því, að gætt væri þeirra reglna, sem giltu í þeim efnum samkvæmt 27. gr., 30. gr. og 32. gr. þágildandi laga um hlutafélög nr. 32/1978. Sóknaraðili mótmælti því þó ekki við ráðherra, að áskrift sín að hlutafé við hlutafjárukninguna væri bindandi vegna þessara ágalla, sbr. 1. mgr. 7. gr. og 33. gr. laganna. Getur sóknaraðili því ekki losnað nú undan skuldbindingum sínum vegna áskriftarinnar af þessum sökum.

Samkvæmt tilkynningu stjórnar Mót-vægis hf., dagsettri 14. apríl 1993, sem barst Hlutafélagaskrá 2. september sama ár, var samþykkt fyrrgreinda daginn sú aukning á hlutafé í félaginu í 25.000.000 krónur, sem sóknaraðili tók þátt í. Er handritað ódagsett innskot í texta tilkynningarinnar um, að áskrift hafi fengist fyrir allri aukningunni og tæplega 4/5 hlutar hennar verið innborgaðir. Verður ekki annað ráðið en stjórn félagsins hafi þar með talið, að hlutafjárukningunni væri náð. Sóknaraðili gerði ekki kröfu um riftun kaupa sinna á hlutafé í félaginu fyrr en rúmu hálfu ári eftir, að tilkynning þessi barst Hlutafélagaskrá, en það gerði hann nánar tiltekið ekki fyrr en með kröfulýsingu í þrotabú félagsins 18. mars 1994. Þegar virtir eru hagsmunir lánardrottna félagsins, sem máttu treysta á þessa hlutafjárukningu, verður sóknaraðili ekki talinn hafa komið fram riftunarkröfu sinni svo tímanlega, að hann geti nú borið fyrir sig ákvæði 1. mgr. 34. gr. laga nr. 32/1978 á þeirri forsendu, að ekki hafi tekist að ná áskrift að hlutafjárukningunni innan áskriftarfrests, sem var til 1. júlí 1993, sbr. dóm Hæstaréttar 20. desember 1988 í máli nr. 210/1988.

Samkvæmt þessu verður niðurstaða hins kærða úrskurðar staðfest. Þykir rétt, að hvor aðili beri sinn kostnað af málinu fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Hinn kærði úrskurður er staðfestur.

Kærumálskostnaður fellur niður.

Úrskurður Héraðsdóms Reykjavíkur 28. febrúar 1996.

Mál þetta, er þingfest var 1. mars 1995, var tekið til úrskurðar að loknum munnlegum flutningi 2. febrúar sl. Það barst dóminum með bréfi Brynjólfs Kjartanssonar hrl., skiptastjóra í þrotabúi Mótvægis hf., 28. janúar 1995.

Sóknaraðilar eru Bárður Halldórsson, kt. 170846-3039, Litlubæjarvör 7, Bessastaðahreppi, og Jón Einar Jakobsson, kt. 161237-6559, Hegranesi 35, Garðabæ.

Varnaraðili er þrotabúi Mótvægis hf., kt. 680192-2199, Reykjavík.

Endanlegar dómkröfur sóknaraðila Bárðar eru þær, að viðurkenndur verði réttur sóknaraðila til riftunar á kaupum hans á hlutabréfum í Mótvægi hf. fyrir 300.000 kr. og að viðurkennd verði krafa hans í þrotabúi Mótvægis hf., að höfuðstól 300.000 kr., auk dráttarvaxta frá 5. júlí 1993 til 30. desember 1993 samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987, sem krafa utan skuldaraðar samkvæmt 109. gr. laga nr. 21/1991 um gjaldþrotaskipti o. fl., en til vara sem lægra sett krafa. Loks er krafist málskostnaðar.

Endanlegar dómkröfur sóknaraðila Jóns Einars eru samhljóða dómkröfum Bárðar.

Varnaraðili krefst þess, að kröfum sóknaraðila verði hafnað og þeim úrskurðað að greiða honum málskostnað.

Málsatvik.

Hinn 30. desember 1993 úrskurðaði Héraðsdómur Reykjavíkur, að bú Mótvægis hf. skyldi tekið til gjaldþrotaskipta, og var Brynjólfur Kjartansson hrl. skipaður skiptastjóri. Með bréfi til skiptastjóra, dagsettu 18. mars 1994, lýstu sóknaraðilar yfir riftun á hlutabréfakaupum sínum í Mótvægi hf. og enn fremur kröfu um endurgreiðslu á 334.928 kr., þ. e. á höfuðstól bréfanna, auk vaxta og kostnaðar.

Samkvæmt endurriti skiptafundar, sem haldinn var 6. apríl 1994, var af hálfu sóknaraðila mótmælt afstöðu skiptastjórans til krafna þeirra á hendur búinu, en hann hafði hafnað þeim. Næsti skiptafundur var boðaður 5. maí 1994. Með bréfi, dagsettu 9. desember 1994, ítrekaði sóknaraðili Jón Einar Jakobsson þá kröfu, að máli hans og sóknaraðila Bárðar Halldórssonar yrði beint til héraðsdóms í samræmi við 120. gr., sbr. 171. gr. laga nr. 21/1991.

Í framangreindu bréfi skiptastjóra kemur fram, að sóknaraðilar hafi lýst kröfum í búið, að fjárhæð 334.928 kr. hvor, en skiptastjóri hafnað þeim. Sættir hafi ekki tekist og sóknaraðilar þá krafist þess, að ágreiningnum yrði skotið til héraðsdóms.

Sóknaraðilar skýra svo frá, að sumarið 1993 hafi þeir lofað, hvor um sig, að kaupa þrjú hundruð þúsund króna hlut í Mótvægi hf. Þeir segjast hafa að

beiðni starfsmanns Mótvgæis hf., Jóhanns Karls Sigurðssonar, sem innheimti hlutafjárloforð þeirra, gefið út skuldabréf til tveggja ára, að fjárhæð 600.000 kr., og var Jón Einar útgefandi, en Bárður ábyrgðarmaður. Sóknaraðilar halda því fram, að þessi útgáfa hafi verið til bráðabirgða og ekki hafi átt að ráðstafa bréfinu úr eigu hlutafélagsins. Síðar hafi átt að gefa út ný skuldabréf í stað þessa í samræmi við hlutafjárloforðin. Þeir hafi einungis fengið bráðabirgðaskírteini fyrir hlutaeign sinni afhent, en hlutabréf hafi aldrei verið afhent. Umræddu skuldabréfi var ráðstafað haustið 1993 til Prentsmiðjunnar Odda hf. upp í skuldir Mótvgæis við prentsmiðjuna, og hefur hún krafið sóknaraðila um greiðslu skuldarinnar samkvæmt bréfinu.

Af hálfu varnaraðila er framangreindri málavaxtalýsingu ekki sérstaklega mótmælt.

Málsástæður sóknaraðila.

Sóknaraðilar halda því fram, að það hafi verið ákvörðunarástæða fyrir hlutabréfakaupum þeirra, að fjárhagsstaða hlutafélagsins væri „á núllinu“, en það gæti borið sig og skilað arði, enda hafi yfirlýsingar forsvarsmanna félagsins bent til þess. Þá hafi hlutaféð átt að vera frádráttarbært frá skatti. Þetta hafi allt brugðist, staða félagsins hafi verið verri en gefið hafi verið í skyn, og nýja hlutafénu hafi verið varið til að greiða eldri skuldir í stað þess að byggja upp framtíðarrekstur. Reksturinn hafi svo endað með gjaldþroti, eins og áður getur. Þar sem þessar forsendur hafi brugðist, sé sá forsendubrestur fullnægjandi ástæða til ógildingar.

Sóknaraðilar reisa kröfur sínar auk þess á því, að hlutafjárútboðinu hafi verið svo áfátt, að skuldbinding þeirra sé niður fallin. Reglum hlutafélagalaga hafi ekki verið fylgt. Tilkynningar um hækkun á hlutafé hafi ekki verið sendar Hlutafélagaskrá í samræmi við lög nr. 32/1978 um hlutafélög. Lágmarki hlutafjárauðans, 25 milljónum króna, hafi ekki verið náð, þegar áskriftarfresti lauk 1. júlí 1993, en samkvæmt 34. gr. laga nr. 32/1978 leiði það til þess, að ákvörðunin um hlutafjárhækkunina og skuldbindingar áskriftaraðila falli niður. Forsvarsmenn félagsins hafi með ólögmætum hætti, vísvitandi og/eða af stórfelldu gáleysi, vakið og styrkt með sóknaraðilum rangar og óljósar hugmyndir um stöðu félagsins og tilganginn með hlutafjárhækkuninni, sbr. 248. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940. Þessar athafnir forsvarsmannanna leiði til ógildingar samningsins, sbr. 30., 31. og 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa. Þegar framangreindu skuldabréfi hafi verið ráðstafað til þriðja aðila, hafi stjórninni verið ljóst, að gjaldþrot blasti við, og því hafi ráðstöfunin á bréfinu verið ólögmæt og til þess fallin að valda sóknaraðilum tjóni.

Sóknaraðilar segjast enn fremur styðja kröfur sínar almennum reglum samninga- og kröfuréttar svo og skaðabótareglum laga. Þá telja þeir eðli kröfu sinnar vera slíkt, að hún eigi heima utan skuldaraðar, sbr. lög nr. 21/1991.

Málsástæður varnaraðila.

Varnaraðili segir, að af hálfu þrotabúsins verði ekkert fullyrt um það, hvort einhverjir stjórnarmenn hafi í samtölum við sóknaraðila eða í blaðagreinum oflofað kosti þess að kaupa hlutabréf í félaginu. Hitt sé öldungis ljóst, að þrotabúið beri ekki hlutlæga ábyrgð á stjórnarmönnum sínum. Enn fremur segir varnaraðili, að ekki verði betur séð en öllum formreglum hlutafélagalaga hafi verið fylgt við umrætt hlutafjárútbod, og vísar í því sambandi til vottorðs löggilts endurskoðanda félagsins. Gagnstætt því, sem sóknaraðilar haldi fram, sé alls ekki tekið fram í útbodslýsingu, að nást þurfi eitthvert lágmark, til þess að hlutafjársöfnunin hafi tekist, en ekki sé nauðsynlegt að ákveða lágmark, til þess að hlutafjárukning sé lögmæt. Það sé því yfir allan vafa hafið, að umrædd hlutafjárukning hafi verið samþykkt af réttum aðilum, á réttan hátt og að fyrir hafi legið efnahags- og rekstrarreikningur félagsins ásamt skýrslu endurskoðanda.

Forsendur og niðurstaða.

Eins og fram hefur komið, á mál þetta rætur að rekja til ágreinings, sem reis á skiptafundi 6. apríl 1994 um þá afstöðu skiptastjóra að hafna lýstum kröfum sóknaraðila. Kröfur þeirra eru reistar á því, að loforð, sem þeir gáfu sumarið 1993 um kaup hluta í Mótvægi hf., séu ógild sökum forsendubrests svika og blekkinga, en þeir hafi gefið hlutafjárloforðin á grundvelli rangra upplýsinga forsvarsmanna félagsins um stöðu þess, og enn fremur, að reglum hlutafélagalaga hafi ekki verið fylgt við hlutafjárukningu í félaginu, og því séu loforð þeirra niður fallin.

Sóknaraðilar hafa lýst aðdraganda viðskipta sinna við Mótvægi hf. svo, að 17. apríl 1993 hafi birst í dagblaðinu Tímanum viðtal við Steingrím Hermannsson, þáverandi stjórnarformann útgáfufélagsins Tímans hf., um útbod á nýju hlutafé í félaginu. Meðal annars hafi komið fram í þessu viðtali við Steingrím, að tekist hefði að „ná rekstri blaðsins á núllið“ og að þessi árangur leiddi einfaldlega til þess, að rekstrargrundvöllur væri fyrir blaði. Enn fremur hafi Steingrímur skýrt frá því markmiði að ljúka hlutafjárútbóði fyrir 1. júlí nk. Nokkrum dögum síðar hafi verið sent út umburðarbréf til áskrifenda Tímans, undirritað af Steingrími Hermannssyni, þar sem áskrifendum hafi verið boðið að kaupa hlutafé í Tímanum hf., sem nú hafi hlotið nafnið Mótvægi hf. Í bréfinu sé vísað til framangreinds viðtals og

hnykkt á því, að rekstrarútkoma sýni, að unnt sé að gefa út dagblað eins og Tímann „án taps“.

Sóknaraðilar hafa enn fremur borið fyrir dóminum, að þeir hafi átt umrædd hlutaviðskipti við starfsmann Mótvægis hf., Jóhann Karl Sigurðsson og að hann hafi gefið þeim munnlegar upplýsingar um, að staða félagsins væri góð, og upplýsingum hans hafi þeir treyst. Jóhann Karl hafi enn fremur sagt þeim, að gögn um stöðu félagsins myndu liggja frammi á fundi félagsins 18. ágúst. Þessar upplýsingar, sem hafi síðar reynst rangar, hafi verið ákvörðunarástæða þeirra við kaup á hlutum í félaginu. Sóknaraðili Bárður bar fyrir dóminum, að hann hefði séð framangreint bréf frá Steingrími til áskrifenda, áður en hann gaf hlutafjárloforð sitt, en taldi þó, að hann hefði ekki skoðað bakhlið þess, þar sem var að finna upplýsingarnar um hlutafjárútboðið. Sóknaraðili Jón Einar bar fyrir dóminum, að hann hefði ekki séð umrætt bréf, áður en hann gaf loforð sitt, en hann hefði skoðað ársreikning vegna ársins 1992. Í framangreindum upplýsingum um hlutafjárútboðið segir meðal annars, að á skrifstofu félagsins liggi frammi samþykktir félagsins, afrit af síðasta ársreikningi, skýrsla stjórnar um breytingar á fjárhagsstöðu félagsins frá áramótum ásamt umsögn endurskoðanda um þá skýrslu.

Við skýrslutöku fyrir dóminum kom í ljós, að hvorugur sóknaraðila leitaði eftir því á skrifstofu félagsins að fá að sjá framangreind gögn, sbr. þó fyrrgreindan framburð sóknaraðila Jóns Einars um, að hann hefði séð ársreikning 1992. Hlutafjárkaup eru í eðli sínu áhættusöm viðskipti. Með hliðsjón af hagsmunum Mótvægis hf., sem er fjárhagslegt félag með takmarkaðri ábyrgð, en slík félög eiga tilvist sína undir því, að til þeirra renni óafturkræfir fjármunir frá félagsmönnum, og þegar virtir eru hagsmunir viðsejenda félagsins sem og annarra hluthafa en sóknaraðila, þykja sóknaraðilar ekki hafa gætt þeirrar varkárni, sem þykir rétt að krefjast af mönnum við kaup hluta í hlutafélagi, og verða því hlutafjárloforð þeirra ekki ógilt á grundvelli meginreglna samningaréttar um ógildi loforða.

Sóknaraðilar reisa kröfur sínar enn fremur á því, að áskriftarfrestur í þeirri hlutafjárukningu, sem þeir tóku þátt í, hafi verið til 1. júlí 1993, en þann dag hafi lágmarki hlutafjárukans, 25 milljónum kr., ekki verið náð. Samkvæmt 34. gr. laga nr. 32/1978 sé því ákvörðunin um hlutafjárukninguna og skuldbindingar þeirra, sem skráðu sig fyrir hlutum, niður fallnar.

Samkvæmt fundargerð, sem sóknaraðilar hafa lagt fram, var haldinn hluthafafundur 14. apríl 1993, og var á þeim fundi tekin ákvörðun um að hækka hlutaféð í 25 milljónir króna, en samkvæmt fram lagðri tilkynningu

til Hlutafélagaskrár nam hlutafé félagsins þá 14,7 milljónum króna. Í ódagsettu bréfi, sem stjórnarformaður Mótvægis hf., Steingrímur Hermannsson, sendi áskrifendum Tímans, en þar er vísað til viðtals við hann, sem birtist í Tímanum 17. apríl 1993, segir, að ákveðið hafi verið að auka hlutafé, sem nú sé 2,1 milljón kr., í 25 milljónir króna. Frestur til að skrá sig fyrir hlutafé sé til 1. júlí 1993. Samkvæmt skriflegum upplýsingum um hlutafjárútbodið, sem fylgdu með fyrrgreindu bréfi, nam stærð útbodsins 10.300.000 kr., og var sölutímabil tilgreint 5. maí 1993 til 1. júlí 1993.

Með hliðsjón af þessu og þeim tíma, sem sóknaraðilar gáfu hlutafjárloforð sitt á, verður aðætla, að þeir hafi tekið þátt í hlutafjárukningunni, sem ákveðin var á aðalfundi Tímans hf. 14. apríl 1993, og að áskriftarfrestur hafi verið til 1. júlí 1993. Í fyrrgreindri fundargerð um aðalfund Tímans hf. þann dag segir meðal annars, að tillaga „um hækkun hlutafjár úr 14,7 milljónum króna í 25 milljónir króna“ hafi verið samþykkt, og enn fremur, að tillögurnar hafi allar legið frammi og verið sendar hluthöfum. Af fundargerð verður hins vegar ekki séð, að þau gögn, sem um ræðir í lið b og c 2. mgr. 27. gr. laga nr. 32/1978, hafi legið frammi, en fram kemur, að Hrólfur Ölvisson hafi útskýrt ársreikning Tímans hf. 1992. Ekki kemur heldur fram í fundargerðinni, að í ákvörðun hluthafafundarins um hlutafjárhækkunina hafi verið tilgreind þau atriði, sem greind eru í 2. – 6. tl. 1. mgr. 30. gr. laga nr. 32/1978. Sóknaraðilar hafa borið, að þeir hafi ekki skráð sig fyrir hlutum á sérstaka áskriftaskrá, eins og kveðið er á um í 1. mgr. 32. gr. laga nr. 32/1978, fari áskrift hluta ekki fram á þeim hluthafafundi, sem ákvörðun um hlutafjárhækkun er tekin, sbr. 3. mgr. fyrrnefnds ákvæðis, og hefur því ekki verið mótmælt af hálfu varnaraðila, og auk þess hefur ekki verið lögð fram áskriftaskrá. Vegna þessara annmarka voru sóknaraðilar óbundnir af hlutafjárloforðunum samkvæmt 33. gr., sbr. 7. gr. laga nr. 32/1978, en með því að þeir mótmæltu ekki við ráðherra, áður en hlutafjárukningin var skráð 2. september 1993, urðu þeir bundnir af loforðunum samkvæmt niðurlagsákveði 2. mgr. 7. gr. laga nr. 32/1978.

Samkvæmt 1. tl. 1. mgr. 30. gr. laga nr. 32/1978 ber að greina í ákvörðun um hækkun hlutafjár með áskrift nýrra hluta, hve mikið skuli hækka hlutaféð. Ákvörðun hluthafafundar var skýr um, að hækka skyldi hlutafé í 25 milljónir króna. Sú fjárhæð var þar með það lágmark, sem safna þurfti áskriftum fyrir, í skilningi 1. mgr. 34. gr. laga nr. 32/1978, og er því ekki fallist á það með varnaraðila, að ekki hafi verið ákveðið neitt lágmark, til þess að hlutafjárukningin væri lögmæt.

Í fyrrgreindri tilkynningu stjórnar til Hlutafélagaskrár, dagsettri 14. apríl 1993, segir, að áskrift hafi fengist fyrir allri aukningunni. Samkvæmt fundar-

gerð var haldinn stjórnarfundur í Mótivægi hf. 13. júlí 1993. Þar kemur m. a. fram, að Jóhann Karl Sigurðsson hafi lagt fram lista yfir nýja hluthafa í Mótivægi hf. Samkvæmt honum séu hluthafar orðnir 115 og hlutafé alls 6.857.000 kr. Jafnframt segir, að Jóhann hafi lagt fram lista yfir hlutafjárloforð. Þau séu „alls að upphæð 7.025,00“. Af hálfu varnaraðila hefur staðhæfingum sóknaraðila um, að ekki hafi náðst að safna áskriftum að hlutum fyrir 25 milljónum kr. fyrir 1. júlí 1993, hvorki verið mótmælt né reynt að sýna fram á, að sú hafi verið raunin. Samkvæmt framansögðu verður því að leggja til grundvallar, að ekki hafi fengist áskrift fyrir þeirri hlutafjárukningu, sem hluthafafundur ákvað 14. apríl 1993 og sóknaraðilar tóku þátt í.

Samkvæmt 34. gr. laga nr. 32/1978 voru hlutafjárloforð sóknaraðila því niður fallin, og bar stjórn félagsins því að gera ráðstafanir í samræmi við það. Stjórn félagsins virti hins vegar að vettugi fyrrgreint lagaákvæði og tilkynnti til Hlutafélagaskrár, að hlutaféð hefði verið hækkað í 25 milljónir kr., að áskrift hefði fengist fyrir allri aukningunni og tæpir 4/5 hlutafjár væru innborgaðir, en þessi tilkynning, sem dagsett er 14. apríl 1993, barst Hlutafélagaskrá 2. september 1993.

Eitt grundvallarskilyrði þess, að rekin verði félög með takmarkaðri ábyrgð félagsmanna, er, að menn geti treyst því, að fjármunir, sem nemi skráðu hlutafé, renni raunverulega til félagsins eða að hlutafjárloforð, sem liggi því að baki, verði innheimt. Sá réttur, sem áskriftaraðilar njóta samkvæmt 1. mgr. 34. gr. laga nr. 32/1978, getur því þurft að víkja fyrir þeim hagsmunum, sem menn hafa af því að geta treyst þeim upplýsingum, sem stjórnir hlutafélaga veita Hlutafélagaskrá, enda bera þeir, sem gegna stjórnarstörfum í hlutafélögum, sjálfstæða ábyrgð á þeim störfum, sem þeir inna af hendi í nafni félagsins. Sóknaraðilar hefðu þurft að setja fram kröfu um ógildingu hlutafjárloforða sinna samkvæmt 1. mgr. 34. gr. laga nr. 32/1978 án ástæðulauss dráttar. Samkvæmt gögnum málsins gerðu sóknaraðilar fyrst athugasemdir við þá hlutafjárhækkun, sem þeir tóku þátt í, með bréfum til skiptastjóra 18. mars 1994, þegar þeir lýstu yfir riftun á hlutabréfakaupum sínum í Mótivægi hf. og gerðu kröfu um endurgreiðslu. Úr því sem komið er, verða hlutafjárloforð sóknaraðila því ekki ógilt á grundvelli 1. mgr. 34. gr. laga nr. 32/1978.

Samkvæmt öllu því, sem að framan hefur verið rakið, verður að hafna kröfum sóknaraðila, en rétt þykir, að málskostnaður falli niður.

Arngrímur Ísberg héraðsdómari kvað upp úrskurðinn.

Ú r s k u r ð a r o r ð :

Kröfum sóknaraðila er hafnað.

Málskostnaður fellur niður.
